

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 340/2023
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Владимира Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.46/21 од 27.08.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.884/22 од 30.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 12. априла 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.46/21 од 27.08.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.884/22 од 30.11.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку у вези члана 54. став 3. Кривичног законика, док се у осталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр.46/21 од 27.08.2022. године, која је исправљена решењем К бр.46/21 од 26.09.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Истом пресудом, према окривљеном је на основу члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од две године, која се рачуна од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истовремено је одређено да трошкови кривичног поступка сходно члану 261. став 1. и 2. ЗКП падају на терет окривљеног, с тим што ће се о висини трошкова суд одлучити посебним решењем, сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ББ, ВВ и ГГ, упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.884/22 од 30.11.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.46/21 од 27.08.2022. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Владимир Марковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. КЗ, те због повреде закона из члана 30. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или тако што ће му изрећи блажу казну.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је другостепени суд као отежавајућу околност на страни окривљеног ценио чињеницу да су два лица изгубила живот у предметној саобраћајној незгоди, која околност представља обележје предметног кривичног дела због ког је окривљени оглашен кривим, те се не може узети у обзир као отежавајућа околност. Надаље, у вези са истом повредом закона, бранилац истиче да је у смислу одредбе члана 54. КЗ суд морао да цени као олакшавајућу околност чињеницу да оштећени критичном приликом нису били везани сигурносним појасевима, што је пропустио да уради, а на који начин је учинио наведену повреду закона.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 54. став 3. КЗ прописано је да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир и као отежавајућа односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

У конкретном случају правноснажном пресудом окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, а према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде, наступиле су теже последице у виду наступања смрти два лица.

Имајући у виду да је за постојање кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ довољно да је наступила смрт једног лица, те да је у конкретном случају дошло до наступања смрти два лица, то ова околност очигледно превазилази меру која је потребна за постојање овог облика кривичног дела, а због чега се иста, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, може ценити као отежавајућа околност. Стога је захтев у овом делу оцењен неоснованим.

Поред тога, неосновано се у захтеву наводи да суд приликом одмеравања казне, није имао у виду чињеницу да оштећени нису били везани сигурносним појасевима. Ово стога што је другостепени суд, како је то наведено на страни 5 став 2 образложења, ценио и околност да оштећени нису били везани сигурносним појасевима, али је нашао да ова околност није у вези са узроком саобраћајне незгоде, већ да је до незгоде дошло кршењем саобраћајних прописа искључиво од стране окривљеног као возача, закључујући да је казна одмерена првостепеном пресудом сразмерна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице окривљеног.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у делу у којем се нижестепене пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. КЗ, одбијен је као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог подношења, наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која повреда у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законски разлог због ког је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Поред тога, у захтеву се наводи и да је нижестепеним пресудама повређен закон јер је првостепени суд пропустио да примени одредбу члана 30. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, при чему полемише са узроком настанка предметне саобраћајне незгоде и доприносом оштећених који нису били везани сигурносним појасевима, износећи сопствену оцену да је суд био у обавези да примени члана 30. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, а који разлози у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је

подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца због повреде закона. Стога је Врховни касациони суд и у овом делу поднети захтев оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић